

Maar wat vinden de mensen in armoede nu zelf?

Marlies D'hertoge, Heidi Degerickx, Gert Van Tittelboom

De jaarlijkse bevraging van het Netwerk tegen Armoede bij de 61 verenigingen waar mensen in armoede het woord nemen toont keer op keer aan dat mensen in armoede het vaakst twee basisbehoeften missen, namelijk inkomen en betaalbare huisvesting. Het is dan ook allesbehalve vanzelfsprekend voor gezinnen met een beperkt inkomen om een kwaliteitsvolle en betaalbare woning te vinden. Tegelijkertijd is een adres net cruciaal om toegang te krijgen tot verschillende rechten en ondersteuning. Toegang tot huisvesting is essentieel voor een menswaardig bestaan en doorslaggevend als hefboom in de strijd tegen armoede. Een (t)huis is een veilige plek waar kinderen kunnen opgroeien en de basis voor alle mensen om volwaardig te kunnen deelnemen aan de samenleving.

Het recht op wonen uit artikel 23 van de Belgische Grondwet is fundamenteel om alle andere grondrechten te kunnen garanderen. De bijdragen in dit jaarboek tonen aan hoe het recht voortdurend wordt geschonden voor mensen in armoede. De cijfers en wetenschappelijke kennis in de verschillende hoofdstukken schetsen actuele tendensen. Ze bevestigen dat het voor mensen in armoede niet evident is om te wonen in een kwaliteitsvolle, betaalbare woning. Achter de cijfers schuilt een grote diversiteit aan persoonlijke situaties en verhalen. De verenigingen waar mensen in armoede het woord nemen verzamelen die verhalen en signalen over huisvesting vanuit ervaringskennis. We brengen in deze bijdrage graag die signalen naar voor en geven zo de betrokken mensen zelf het woord.

12. Nooit eerder zoveel wachtenden voor een sociale woning

We kunnen niet naast het enorme tekort aan sociale woningen kijken. 199.085 huishoudens staan op de wachtlijst voor een sociale woning. Dat blijkt uit nieuwe cijfers, die voor het eerst sinds eind 2022 zijn verzameld sinds de invoering van het Centrale Inschrijvingsregister door de Vlaamse overheid. Dat is 13% meer dan eind 2021. Toen stonden er 176.026 gezinnen op de wachtlijst.¹

Het leven loopt niet altijd zoals je wil. Ik wacht nu meer dan acht jaar op een sociale woning. Daar raak ik soms van gefrustreerd. Maar de vooruitzichten naar een sociale woning doen me uitkijken naar de toekomst. Het geeft me de gedachte dat ik toch op het juiste spoor zit.

Volgens berekeningen zouden ongeveer 250.000 huishoudens in aanmerking komen voor een sociale woning op basis van hun inkomen. Zij betalen meer dan 30% van hun inkomen aan huur of wonen in schrijnende omstandigheden (Heylen, 2019). Verschillende huishoudens schrijven zich met andere woorden niet in op de wachtlijst door gebrek aan perspectief en het negatieve imago rond sociale huisvesting. Daar zitten enerzijds de lange wachttijden en anderzijds de extra drempels en voorwaarden bij de toewijzing van sociale woningen voor iets tussen.

Rond de jaren 70 werd sociale huisvesting gezien als een belangrijke hoeksteen van onze welvaartsstaat. Om het recht op wonen te verwezenlijken heeft een deel van de bevolking nood aan overheidstussenkomst. Vandaag wordt sociale huisvesting steeds meer gemarginaliseerd als een (tijdelijke) noodoplossing voor wie het zelf niet redt op de private huurmarkt of geen eigendom kan verwerven. In plaats van te investeren in het sociale woonaanbod voor kwetsbare huishoudtypes, zoals alleenstaanden, grote gezinnen en eenoudergezinnen, stellen we vast dat het Vlaamse woonbeleid steeds meer voorwaarden koppelt aan het grondrecht op wonen. Die voorwaarden hebben niets meer met de woonbehoefte te maken. Op die manier vallen steeds meer huishoudens uit de boot. Er ontstaat bovendien een onnodig stigma op sociale huurders, kandidaat-huurders en op de hele sector van sociale huisvesting. Met voorwaarden over de lokale binding, strengere taalvereisten, een middelentoets, de invoering van tijdelijke contracten, maar ook de zoektocht naar werk wil de Vlaamse Regering enkel sociale huisvesting voor mensen die het werkelijk nodig hebben. In het regeerakkoord luidt het: *“het sociale patrimonium wordt voorbehouden voor de meest kwetsbaren”* (Vlaamse Regering, s.d.).

Mensen onderschatten dat, waar je zoal tegen moet opboksen. Want ze zien op papier iemand met leefloon, dat moet dan wel een profiteur zijn. Ik merk dat zelf ook. Ik zeg niet dat ik in een sociale woning woon, bijvoorbeeld. En dat ik geen werk heb. Dat wordt dan vaak ook benadrukt. Vrijwilligerswerk en je inzetten in de vereniging, zoals ik dan bijvoorbeeld doe, dat wordt dan vaak, zelfs door kennissen en burens, gezien als ‘oh zie, hij houdt zich bezig’. Maar het is wel waardevol wat ik doe.

Wonen en werken zijn beide een belangrijke hefboom om uit armoede te raken. Maar het is niet omdat mensen werken dat ze plots uit de armoede zijn. Armoede heeft een impact op alle domeinen van het leven. Als mensen zekerheid hebben op één vlak, geeft dat ruimte om andere zaken aan te pakken. Laat een goede en betaalbare woning nu net een belangrijke voorwaarde zijn voor duurzaam werk.² Zonder een dak boven je hoofd heb je veel minder kans op een stabiele tewerkstelling.

Dit zal ons niet aanmoedigen om voor een duurzame job te kunnen gaan. Door de druk zal ik sneller jobs aanvaarden die tijdelijk, onzeker en soms zelfs slecht voor mijn gezondheid zijn.

De voorwaarden maken duidelijk dat de toegang tot een sociale woning steeds meer beperkt wordt, zeker voor nieuwkomers. De steeds grotere voorwaardelijkheid in de sociale huur moet afgebouwd worden zodat die opnieuw een inclusief karakter krijgt. Voor het Netwerk tegen Armoede staat de meerwaarde van sociale huisvesting buiten kijf. Het is duidelijk dat de betaalbaarheid van sociaal wonen een enorm voordeel is voor mensen in armoede. Tegelijk is sociaal wonen veel meer dan enkel een betaalbare woning. Ook de woonzekerheid is groter. De toegang tot sociale huisvesting is wettelijk gereguleerd. Dat zorgt voor de nodige duidelijkheid en gaat discriminatie tegen. Mensen in armoede zijn daardoor minder vaak afhankelijk van de grillen van een individuele private huurder (Stevens, 2019).

Mijn privéwoning was niet meer te betalen. Nu betaal ik minder, en daardoor kan ik soms iets doen met vrienden, bijvoorbeeld samen eten, of een wandeling maken. Maar ik kan ook opnieuw mensen uitnodigen. Voor het eerst voelde ik: 'dit is mijn thuis'. De tuin, de locatie, de sfeer... Ik kon opnieuw mensen uitnodigen.

13. Wonen in onzekerheid: niet-kwaliteitsvol en te duur huren

Mensen in armoede die wachten op een sociale woning moeten met hun beperkte budget op zoek naar een woning op de private huurmarkt. Door hun beperkte financiële situatie ervaren ze een serieuze inperking van de keuzevrijheid op de woningmarkt. Het is bijna onhaalbaar om een betaalbare woning van degelijke kwaliteit te vinden op de private huurmarkt.

Ons eerste appartement had een badkamer vol schimmel. Mijn man kreeg zelfs longproblemen. De eigenaar is een paar keer opnieuw komen schilderen, maar de schimmel keerde telkens terug. Uiteindelijk kostte hem dat te veel, dus wilde hij het verkopen. Wij kregen van de vrederechter zes maanden de tijd om een nieuw huis te vinden. Maar wie zou aan ons willen verhuren: een gezin zonder vast werk, met vier kinderen... We konden even bij mijn schoonzus terecht, maar nadien belandden we bij een huisjesmelker. Dat we onze waarborg in cash moesten betalen, had alarmbellen moeten doen afgaan. Maar we waren gewoon blij dat we iets hadden. Gelukkig hebben we nu een eigen huisje. Het is verre van perfect en we hebben er nog veel renovatiewerk aan, maar ze kunnen ons er tenminste niet meer uitzetten. We moeten wel nog 30 jaar afbetalen.

Het onderste segment van de private huurmarkt wordt vandaag gekenmerkt door een enorme krapte en een schrijnend gebrek aan woonkwaliteit. De zoektocht naar een woning duurt voor mensen in armoede dan ook erg lang. Het aantal betaalbare huurwoningen is schaars, waarbij mensen in armoede concurreren met – en meestal het onderspit delven tegen – meer kapitaalkrachtige huurders. Geschikte woningen gaan aan hun neus voorbij, waardoor mensen in precaire situaties worden overgelaten aan complete willekeur. Ze botsen op vooroordelen en discriminatie op basis van leeftijd, inkomensbron, migratieachtergrond en handicap (Unia, 2025).

Om alsnog een woning te vinden die min of meer binnen het beschikbare budget past, kiezen mensen noodgedwongen voor een onaangepaste, te kleine woning. Of ze boeten in op de algemene woonkwaliteit. Dat houdt echter niet altijd lagere totale woonkosten in. De energiefactuur kan in verhouding heel hoog zijn. Maar ze lopen daardoor ook een huurtoelage mis.

Ik heb al een laag inkomen, maar door de slechte staat van mijn huis heb ik ook geen recht op een huurpremie of huursubsidie.

Ze komen terecht in schrijnende toestanden: mensen die hun huis amper verwarmd krijgen in de winter, vocht in woningen waardoor ze problemen krijgen met de luchtwegen, mensen die noodgedwongen huurachterstal oplopen bij gebrek aan inkomen en ondertussen jarenlang wachten op een sociale woning. De woonkwaliteit heeft impact op alle levensdomeinen (Netwerk tegen Armoede, 2025). Ook de angst om de woning te verliezen heeft negatieve effecten op het mentale welzijn. Het verlies van de woning kan immers een negatieve spiraal in gang zetten, die heel moeilijk te doorbreken is. Het vele puzzel- en telwerk zorgt voor voortdurende stress en dwingt mensen in armoede tot overleven. Het gebrek aan opties brengt met zich mee dat ze de bestaande problemen op het vlak van woonkwaliteit niet altijd signaleren.

Een woningonderzoek zorgt ervoor dat ik als huurder mijn recht op wonen niet kan opnemen. Bij onbewoonbaarverklaring ben ik de dupe en word ik gestraft door te moeten vertrekken... Ik word aan mijn lot overgelaten op de private huurmarkt.

Veel mensen zwijgen over de slechte staat van hun woning uit angst om op straat te belanden, of om te moeten verhuizen naar een duurdere woning die ze zich niet kunnen veroorloven. Mensen in armoede mogen niet gestraft worden als ze inbreuken of problemen melden. Daarom is het cruciaal dat er voldoende betaalbare en kwaliteitsvolle alternatieven zijn.

Ik moet mij aanpassen aan de situatie en de slechte woonkwaliteit uit vrees dakloos te worden.

Daarnaast is het betaalbaarheidsprobleem van wonen in belangrijke mate een verdelingsprobleem. Het betaalbaarheidsrisico is veel kleiner voor wie een hoog en stabiel inkomen heeft, terwijl het des te groter is voor wie een laag inkomen heeft. De

Woonsurvey van 2023 toont aan dat de betaalbaarheidsrisico's sinds 2018 zijn verbeterd voor eigenaar-bewoners, even groot zijn voor private huurders, maar verslechterd zijn bij huishoudens in het laagste inkomenskintiel (de Smalen & Van den Broeck, 2025). De betaalbaarheid op de private huurmarkt voor mensen in armoede staat onder de druk. Om voldoende middelen over te houden voor een menswaardig bestaan bedraagt de huur idealiter maximaal een derde van het gezinsinkomen. Het tekort aan betaalbare woningen zorgt ervoor dat meer mensen in armoede meer dan de helft van hun beschikbare inkomen besteden aan hun huurwoning. Vaak blijft er na de betaling van de huur nauwelijks geld over. Ze worden gedwongen keuzes te maken en moeten bekijken op welke posten besparen mogelijk is: gezondheidszorg, energie en vrije tijd.

Na lang zoeken heb ik uiteindelijk een huis gevonden, maar ik spendeer nu meer dan de helft van mijn inkomen aan huur. Met daarbij de vele rekeningen die bij een gezin horen, zijn mijn zorgen dus nog niet voorbij.

Ik heb een heel groot gezin met zes kinderen. De kosten zijn heel hoog. Met vaste kosten inbegrepen betalen wij 1.300 euro per maand. De gezinskosten en schoolkosten zijn ook enorm hoog. Wij komen in aanmerking voor een sociale woning en staan al zeven jaar op de wachtlijst, maar voor een gezin dat zo groot is zijn er niet veel huizen. Mijn huisbaas besliste iets meer dan een half jaar geleden dat wij eruit moeten om het huis te kunnen verkopen. We kregen drie maanden de tijd om te vertrekken. Het was onmogelijk om zo snel een nieuwe woonst te vinden. De druk en stress was enorm. We zijn naar de rechtbank getrokken en hebben zes maanden tijd gekregen in plaats van drie maanden. Die zes maanden zijn ondertussen ook voorbij. We hebben nog steeds geen zicht op een woning. We vinden niemand die aan ons wil verhuren. Ons budget is te laag, ons gezin te groot. We weten niet wat we moeten doen.

Het gebrek aan woonzekerheid, de voortdurende angst het huis kwijt te raken, zorgt ervoor dat mensen zich nooit effectief 'thuis' kunnen voelen.

Die woononzekerheid blijft in mijn gedachten spoken. Het gegeven dat je elk moment je woonst kwijtspeelt, geeft me dagelijks stress.

14. Huurtoelagen als noodmaatregel?

Door het tekort aan sociale huurwoningen vinden veel mensen in maatschappelijk kwetsbare situaties geen plaats in de sociale huisvesting, terwijl de huurprijzen op de private markt voor velen onbetaalbaar blijven. De overheid probeert de betaalbaarheid te verbeteren via een huurpremie voor wie vier jaar of langer op de wachtlijst staat voor een sociale woning, en een huursubsidie voor wie verhuist naar een conforme woning of huurwoning van een woonmaatschappij. Hoewel zowel de huurpremie als de huursubsidie voor kwetsbare huurders op de private markt een reële ondersteu-

ning kunnen bieden, kunnen uiteindelijk veel te weinig rechthebbenden er ook gebruik van maken. De onderbescherming is groot. Bijna de helft (46%) van alle huurders die recht hebben op de premie, neemt die niet op. Daardoor betaalden vorig jaar zo'n 9.000 huurders te veel voor hun huisvesting, blijkt uit cijfers van minister van Wonen Melissa Depraetere.³

In vorige regeerperiodes werden al een aantal positieve wijzigingen doorgevoerd in beide stelsels, maar de hoge *non-take-up* werd nauwelijks aangepakt. Het Netwerk tegen Armoede ziet alvast dat er grote drempels zijn ingebouwd in de toekenningscriteria. Wanneer de huur boven een bepaald plafond uitkomt of de woning niet conform is, heeft men geen recht op een huurpremie. Die laatste voorwaarde kan bovendien gepaard gaan met een woninginspectie, wat veel huurders afschrikt. Net de huurders in de meest preciaire woonsituaties kunnen geen aanspraak maken op de huurpremie.

Ik sta meer dan vier jaar op de wachtlijst voor een sociale woning. Momenteel huur ik een appartement met drie slaapkamers voor 1.200 euro op de private huurmarkt. Door mijn hoge huurprijs heb ik geen recht op een huurpremie. Ik kan dit geld wel goed gebruiken, want nu moet ik elke maand puzzelen om rond te komen.

De nood aan een beter uitgebouwd systeem van huurtoelagen is groot. Het Netwerk tegen Armoede ziet de huurpremie niet als een structurele oplossing. Het is een noodmaatregel die zich opdringt in een noodsituatie, zoals de Vlaamse wooncrisis zich al decennia manifesteert. Een aantal elementen kan een positief effect hebben op de toereikendheid van de minimuminkomens voor kandidaat-huurders (Van den Broeck & Vermeir, 2023): een snellere toekenning van de huurpremie, een meer realistische inschatting en een frequentere indexatie van de maximale huurprijs, gekoppeld aan een proactieve opsporing van rechthebbenden en een automatische toekenning om *non-take-up* te voorkomen.

Mijn man en ik zijn 50+ en hadden recht op een seniorenwoning. Ik ben gaan kijken naar een woning in Mariakerke. De huurprijs was 300 euro duurder dan toen ik in Brussel woonde. Met mijn klein pensioentje zag ik dat niet zitten. Iemand van SVK Oostende heeft me geholpen met de papieren. Die zei dat we recht hadden op een huursubsidie en die heeft dat allemaal geregeld. Daardoor ging mijn huurprijs met 200 euro naar beneden. Toen werd het wel betaalbaar.

15. Conclusie: woonbeleid als hefboom voor structurele armoedebestrijding

Armoede is een web van sociale en economische uitsluiting. Mensen in armoede beschikken over weinig tot geen financiële middelen waardoor ze niet volwaardig kunnen deelnemen aan de samenleving. Armoede gaat ook verder dan een gebrek aan middelen. Ze heeft eveneens gevolgen op het vlak van gelijke onderwijskansen, toegang tot wonen, gezondheidszorg of vrijetijdsbesteding, kansen op een duurzame job... Ze veroorzaakt

vaak een sociaal isolement ten gevolge van maatschappelijke stigmatisering op basis van vooroordelen.

Armoedebestrijding vraagt dan ook om structureel beleid vanuit een mensenrechten-perspectief. Dat biedt het beste antwoord op de complexiteit van armoede en grijpt rechtstreeks in op de kern van het probleem, namelijk een gebrek aan inkomen om een menswaardig bestaan te leiden. Toegang tot huisvesting speelt daarin een cruciale rol. Een woning is geen luxe, maar een fundamenteel instrument in de strijd tegen armoede. Voor gezinnen in armoede is een duurzame, betaalbare én kwaliteitsvolle woning geen extraatje, maar een essentiële voorwaarde om een normaal leven op te bouwen.

Sociale huisvesting wordt door mensen in armoede zelf benoemd als een doorslaggevende oplossing. De toegang is wettelijk geregeld en de huurprijs is inkomensgerelateerd, wat leidt tot meer woonzekerheid. Het Netwerk tegen Armoede pleit al langer – mede onder de vlag van Woonzaak – voor meer en betere sociale woningen, met aandacht voor spreiding en een doordachte inplanting. Er is een toename van gemiddeld 4.000 kandidaat-huurders per jaar. Terwijl er in elke Vlaamse gemeente lange wachtlijsten zijn, blijkt de nood in steden nog groter dan in de rest van Vlaanderen. Er is met andere woorden nood aan een nieuw groeipad richting minimaal 14% sociale huurwoningen op Vlaams niveau en 20% in stedelijke context tegen 2035. Tegelijk zijn dringend investeringen in renovatie nodig. Sociale woningen moeten kwaliteitsvol, duurzaam en energiezuinig zijn. Een toename van het aantal kwaliteitsvolle sociale woningen kan ook de druk op de private huurmarkt verlichten.

Mensen in armoede wijzen ook op de nood aan ondersteuning op de private huurmarkt, vooral op het vlak van toegankelijkheid, kwaliteit en betaalbaarheid. Het Netwerk tegen Armoede is al langer vragende partij, samen met andere organisaties, voor meer en ambitieuzere investeringen in de private huurmarkt. In afwachting van de realisatie van meer sociale woningen kunnen huurtoelagen helpen om de betaalbaarheidsproblemen van mensen met een laag inkomen aan te pakken. Daarbij zijn de automatische toekenning van rechten en het flexibeler maken door minder strenge voorwaarden van belang. Een andere investering voor de private huurmarkt is dat de verbetering van woonkwaliteit gepaard gaat met een verbetering van betaalbaarheid en woonzekerheid voor de huurder. Anders dreigen mensen in armoede na een renovatie toch uit de boot te vallen. Het renovatiebeleid moet gepaard gaan met een sociaal beleid.

De verhalen van mensen in armoede maken duidelijk dat het gebrek aan een degelijke woning ingrijpende gevolgen heeft op andere domeinen. Wiens huis niet geïsoleerd is, betaalt zich blauw aan energie. Wie in een onvoldoende kwaliteitsvolle woning woont, wordt sneller ziek. Wie te veel huur betaalt, houdt te weinig over om in een menswaardige levensstandaard te voorzien.

Hoewel het recht op wonen in Vlaanderen wettelijk verankerd is, laat het Vlaamse woonbeleid huurders in kwetsbare situaties aan hun lot over. Het ontbreekt aan politieke en maatschappelijke druk om structurele oplossingen te realiseren. Huurders met een laag inkomen blijven daardoor vastzitten in een vicieuze cirkel van onzekerheid en slechte woonsituaties, terwijl ze jarenlang wachten op een verandering die vaak uitblijft.

Het Europees Comité voor Sociale Rechten heeft op 19 maart 2025 met zijn uitspraak in de Woonzaak bevestigd wat mensen in armoede en armoedeverenigingen, samen met andere organisaties, al jaren aanklagen. Het is een belangrijke overwinning voor het recht op wonen. Zoals in de voorgaande artikels van het jaarboek werd beschreven, krijgt Woonzaak – een collectief van middenveldorganisaties waaronder het Netwerk tegen Armoede – grotendeels gelijk. Het Comité ziet een gebrek aan inspanningen voor de bouw van sociale woningen, terwijl ook de nodige ondersteuning op de private huurmarkt uitblijft. Het stelt bovendien vast dat er te weinig gebeurt om dak- en thuisloosheid op te lossen (Woonzaak, 2025). Dat alles benadrukt de noodzaak om het woonbeleid grondig te herzien en het recht op een menswaardig bestaan voor iedereen te garanderen.

De signalen van mensen in armoede over hun woonsituatie zijn niet nieuw. Ook de oplossingen die zij aanreiken zijn al langer bekend. De wooncrisis is intussen geen actuele crisis meer, maar een structureel falen. Het is hoog tijd om het Vlaamse woonbeleid fundamenteel bij te sturen. Structureel inzetten op sociale huisvesting en ondersteuning van de private huurmarkt – zoals we samen met Woonzaak bepleiten – is een noodzakelijke hefboom om armoede te doorbreken.

Referenties

- de Smalen, D., & Van den Broeck, K. (2025). *Wonen in Vlaanderen anno 2023*. Steunpunt Wonen.
- Heylen, K. (2019). *Doelgroepen sociale huur en specifieke segmenten op de woningmarkt*. Steunpunt Wonen.
- Netwerk tegen Armoede. (2025). *Wonen in onzekerheid. De impact van slechte woonkwaliteit*. Geraadpleegd via <https://www.netwerktegenarmoede.be/nl/nieuws/2025/wonen-in-onzekerheid-de-impact-van-slechte-woonkwaliteit>.
- Stevens, H. (2019). *Is sociaal wonen meer dan goedkoop wonen?* In T. Vandromme, D. Vermeir, S. Winters, & B. Hubeau (red.), *Blikken naar de toekomst van de sociale huisvesting in Vlaanderen. Verslagboek van de Discussiedagen Sociale Huisvesting 2018*. Gompel & Svacina.
- Unia. (2025). *Unia opende dagelijks bijna 2 dossiers over racisme in 2024*. Geraadpleegd via <https://www.unia.be/nl/actua/bijna-2-dossiers-over-racisme-in-2024>.
- Van den Broeck, K., & Vermeir, D. (2023). *Non-take-up huurpremie en huursubsidie*. Steunpunt Wonen.
- Vlaamse Regering. (s.d.). *Regeerakkoord 2024-2029. Samen werken aan een warm en welvarend Vlaanderen*. Geraadpleegd via <https://publicaties.vlaanderen.be/view-file/69476>.
- Woonzaak. (2025). *Europa geeft een rode kaart aan het Vlaamse woonbeleid*. Geraadpleegd via <https://www.woonzaak.be/uitspraak/>.

Noten

1. Bron cijfers: <https://www.vlaanderen.be/wonen-in-vlaanderen>.
2. Boon, K. (2023, 23december). Kritische reacties op nieuwe regels voor sociale woningen: "Meest kwetsbaren zullen uit de boot vallen". VRT NWS. Geraadpleegd via <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2023/12/26/kritische-reacties-op-strengere-regels-sociale-woningen/>.
3. MIP. (2025, juli 3). Duizenden kwetsbare huurders laten maandelijkse premie van 184 euro liggen. *Nieuwsblad*. <https://www.nieuwsblad.be/politiek/duizenden-kwetsbare-huurders-laten-maandelijkse-premie-van-184-euro-liggen/75220731.html>.